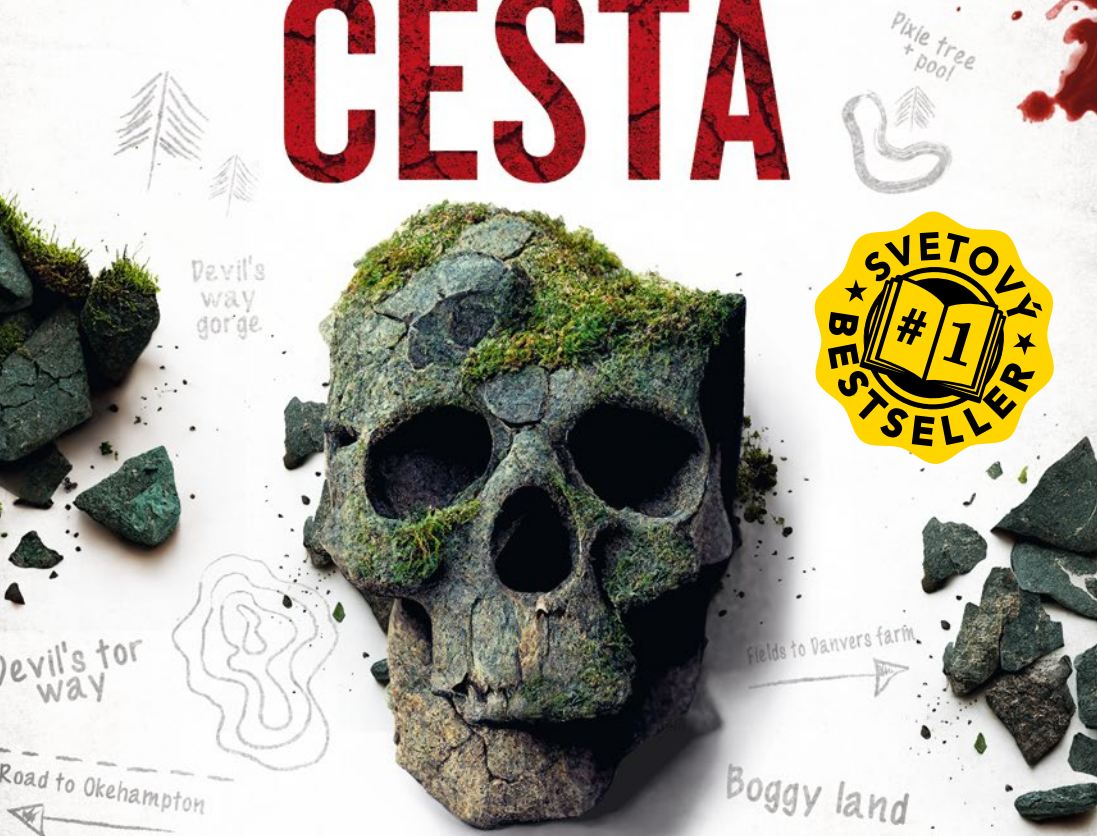

Pravda sa skrýva až dole v temnote

DIABLOVA CESTA

ROBERT BRYNDZA

Kate Marshallová sa vracia v strhujúcom trileri

**DIABLOVA
CESTA**

ROBERT BRYNDZA

ROBERT BRYNDZA
DIABLOVA CESTA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 141. publikáciu.

Z anglického originálu *Devil's Way*, vydaného vydavateľstvom RAVEN STREET LIMITED v roku 2023, preložil do slovenčiny Vladislav Gális.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 352
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Copyright © 2023 by Raven Street Limited
Copyright © Robert Bryndza 2023

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Vladislav Gális, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-536-1 (ePub)
ISBN 978-80-8090-535-4 (pdf)
ISBN 978-80-8090-534-7 (print)

*Venujem Janekenovi Skywalkerovi,
svojmú prvému čitateľovi*

*Musíš byť hrdý, odvážny, príjemný, rozhodný
a občas bodnúť, keď sa naskytne šanca.*

Christopher Marlowe, Eduard II.

PROLÓG

UTOROK 21. JÚNA 2007

Jean Julingsová si kľakla v malom stane a uložila svojho trojročného vnuka Charlieho do spacieho vaku. Mal strapaté bielooplavé vlasy a tváričku červenú od únavy zo šantenia na čerstvom vzduchu. Objal hnedého plyšového medvedíka, ktorému chýbalo jedno oko.

„Bolo ti s babkou dobre?“ spýtala sa Jean. Charlie ospanlivo prikývol, v úsmeve sa mu zablykli biele detské zúbky. „Výborne. A čo Gombíček? Umyl si zuby?“

„Horné aj dolné,“ odvetil Charlie a zdvihol medvedíka. Jean sa zasmiala a srdce sa jej zachvelo láskou k vnúčikovi.

„Dobre. Aj medvedík si musí umývať zuby. Papá veľa medu.“ Kolená jej zapraskali, keď si kvokla a načiahla sa za maličkou lampou na baterku, ktorá zalievala stan mäkkým žltým svetlom.

„Nechaj zažaté,“ zamrňčal Charlie. Pokrčil čielko a kopol nôžkou v spacáku. Jean vypla lampu, ale mäkké svetlo nezmizlo. Mesiac bol v splne a svietil cez plátno.

„Aha. Nepotrebujeme lampu. Na nebi svieti Božie svetlo,“ povedala Jean a pohladkala mu jemné plavé vlásy. „Však sa nebojíš, keď je taká jasná noc?“

Charlie pokrútil hlavou a strčil si Gombíčka pod pazuchu.

„Idem sa von trochu nadýchať.“ Jean si potľapkala po vreckách šortiek a v ľavom vrecku nahmatala škatuľku cigariet a zapalovač.

„Nie...“

„O chvíľu som späť. A ak budeš ešte hore, tak ti porozprávam rozprávku. Budem nablízku, a keby si na mňa zavolať, začujem ťa a hneď sa k tebe vrátim. Dobre?“

Charlie prikývol.

„Ty môj zlatý.“ Jean ho pobožkala na líce, a keď liezla zo stanu, videla, že Charliemu sa už zatvárajú oči. Celý deň sa nezastavili, hrali sa a brodili sa v rieke. Okamžite zaspal.

Jean vyliezla von do vysokej zachumlanej trávy a zatiahla zips. Stan stál pod širokou korunou obrovského starého duba, hrubé holé konáre sa načahovali do diaľky ako pokrútené ruky a vrhali na trávu deformované tieň. Jean vstala a znovu počula, ako jej zapraskali kolená. Vytiahla cigaretu a zapálila si, vyfúkla dym do nočnej oblohy. Hore blikali hviezdy a Jean počúvala, ako neďaleká rieka vteká do rokliny. V noci znel jej hukot hlasnejšie. Slatiny sa tiahli do diaľky ako prikrývka z modrého saténu prerušovaná skalami, v nížinách so žľabmi sa držala riedka hmľa.

Priamo po jej pravici, za krátkou trávnatou plochou, sa nad všetkým týčil Diablov tor. Skalný útvar pôsobil aj napriek úctyhodnej výške veľmi mierumilovne a upokojujúco, ako keby sem na trávnatú plošinu nejaký obor postavil vežu z veľkých hladkých kameňov. Pri jej základni, v tieni pred jasným mesačným svitom, sa nachádzal ďalší stan, ktorý patril Jeaninej dcére Becky a jej partnerovi Joelovi. Plátno bolo tmavé a vyzeralo to, že už spia.

Bože, ale je tu krásne, pomyslela si. Keď dofajčila, starostlivo zahasila cigaretu topánkou a sčernetý ohorok vložila do škatuľky.

Chcela sa vrátiť do stanu, keď vtom začula tichý hlas, ktorý volal jej meno.

„Jean!“

Za torom sa zjavila strapatá postava a vytackala sa do mesačného svitu na trávinatej plošine.

„Jeeean!“

Bol to Declan, jej občasný – ale dlhoročný – partner. Jean pridušene zahrešila a skontrolovala, či je na stane zapnutý zips. Náhlivo prebehla cez vysokú trávu, lebo sa naľakala, že Declan zobudí rodinu a urobí scénu.

Vybehla po trávnom svahu na plošinu, aby mu zabránila zísť, a kým k nemu dorazila, zadychčala sa. Declan mal na sebe rovnaké otrhané džínsy a pásikované tričko, ako keď sa dnes popoludní objavil pri rieke.

„Doriti, čo tu robíš? Poobede som ti vravela, že sem nemáš chodiť!“ zasyčala.

Usmial sa a v hustej brade mu zasvietili žlté zuby. Zamrazilo ju, keď zbadala, že drží v ruke fľašu whisky, v ktorej zostalo už len pár centimetrov jantárovej tekutiny. Zaknúsil sa a zdvihol jej fľašu k ústam, aby sa napila.

„Prestaň!“ odvrkla a odsotila mu ruku. „Charlie spí, Becky a Joel tiež.“

„Viem,“ povedal a načiahol sa k jej poprsiu. Tackavo vykročil vpred a strčil ju do tieňov k vysokým kameňom toru. Pritisol sa k nej, až zacítila jeho kyslý dych. Podarilo sa jej ho odstrčiť, vyslobodila sa a vyšla opäť na svetlo. Zatváril sa prekvapene. „Počuj, s tebou fakt nie je zábava, odkedy nepiješ...“ Opäť jej zdvihol fľašu k ústam, ale ona mu aj tentoraz odstrčila ruku. Jean necítila strach. Už sa ho nebála. Zato pocítila silnú potrebu ochrániť pred

ním Charlieho. Chytila fľašu a vykrútila mu ju z ruky, nevšímal sa jeho prejavu nesúhlasu.

„Kde máš auto?“ spýtala sa ho. Prevrátil oči a so stisnutými perami neurčito ukázal na opačnú stranu trávinatej plošiny. Jean ho schmatla za golier a viedla okolo toru.

„Hej, pomaly!“ skríkol. Z prírodného parkoviska na opačnej strane toru sa vychádzalo na štrkovú cestu. Jean v strede uvidela stáť jeho obitý modrý Renault. Dvere na strane šoféra nechal otvorené.

„Môžem ťa zajtra prísť pozrieť?“ spýtal sa Declan, keď ho ťahala po plytšom trávnom svahu k autu.

„Nie. Počul si, čo som ti povedala. Stačilo. Skončili sme.“

Pár metrov od auta sa potkol na nerovnom skalnatom povrchu a spadol na tvár. Zastonal. Jean cúvla a prizerala sa, ako vstáva. Zaknísal sa, chladne na ňu zagánil a znovu k nej podišiel.

„Počul som tvoju dcérenku, ako v stane trtká,“ povedal a vyškeřil sa. „Znelo to, že si to užíva. Určite viac než ty.“

Strelila mu zaucho a Declan ju spakruky udrel. Jean stratila rovnováhu a pristála na tvrdej skale. Dívala sa, ako sa Declan táká preč, akoby sa nič nestalo. Pálilo ju líce a priložila si ruku na pery. Necítila krv, ale zvonilo jej v ušiach. Nebolo to najhoršie, čo jej kedy spravil.

Jean pocítila hnev. Čistý hnev. Vstala, schmatla ho za to, čo mu vzadu na hlave zostalo z vlasov, a strčila ho cez otvorené dvere do auta.

„Kde máš kľúče?“

„Čo?“ zamrmlal. Drsne mu prehládala vrecká a vytiahla kľúče od auta.

„Ja nejdem preč,“ vyhlásil a skrížil si ruky na hrudi.

„Ale ideš. Okamžite vypadni. Všetci spia.“

„Máš nejaký chľast?“

„Nie.“

„Si protivná škrata.“

„A ty si odroň, ktorému sa poriadne nepostaví.“ Chcela ho tým raniť, ale rozosmial sa a v brade sa znovu ukázali žltnúce zuby.

„Koľko je hodín?“

„Jeden miestny mi vravel, že krčma pri ceste funguje aj po záverečnej. Ak si švihneš, mohol by si to stihnúť,“ povedala v náhlom záblesku inšpirácie. Prekvapilo ju, že jej to zožral, ale Declan bol alkoholik. Zavrel dvere a Jean sa dívala, ako ho ovláda túžba po pijatike. Zapol svetlá, a keď sa auto nahlo v zákrute, nakrátko osvetlilo vysokú trávu. Jean sa zazdalo, že niečo zazrela v tieňoch, hneď to však zmizlo.

„Bože, nech zomrie v priekope. Nech neublíži nikomu inému, len sebe,“ zamrmala. Dívala sa, ako reflektory kmitajú po ceste, potom zmizli. Zaplavila ju vlna úľavy a ovisli jej plecيا. Dľaň si priložila k boľavému lícu. Hukot rieky sa zdal v tme hlasnejší.

Charlie, pomyslela si Jean. Rýchlo sa vrátila okolo toru a zbehla po opačnom svahu. Ako dlho ho nechala samého? Len pár minút. Na lúke vládlo ticho. Zahúkala sova, v miernom vánku zapraskali konáre obrovského stromu a dva stany nehybne stáli.

Keď sa blížila k ich stanu, vnútri sa zažala lampa. S pocitom úľavy obišla stan a vtom z neho vystrčila hlavu jej dcéra Becky. Bola v pyžame a nenalícená. Znepokojene krčila čelo.

„Mama. Charlie je s tebou?“ spýtala sa.

„Nie je v stane?“ hlesla Jean a cítila, ako sa jej znovu zmocňuje panika.

„Nie.“

Jean ju odstrčila a nazrela dnu. Obidva spacáky boli prázdne a Jean zovrelo žalúdok.

„Musí byť s Joelom,“ vyhlásila, keď sa zdvihla a uvidela Beckin znepokojený výraz.

„Nie, mama, nie je. Zdalo sa mi, že ho počujem pred našim stanom. Preto som ho išla hľadať. Prečo nie si s ním?“

„Išla som si zapáliť. Len na minútku,“ odvetila Jean. Ani si tú lož nemusela premyslieť.

„Čo ak sa vybral k rieke? Neviem, či nepršalo, počuješ, ako hučí voda?“ spýtala sa Becky. V hlase mala náznak hystérie.

„Poďme sa pozrieť. Charlie nemohol zájsť ďaleko,“ vyhlásila Jean a usilovala sa zachovať pokoj. Vydesilo ju, že Becky sa bojí viac než ona.

Becky zobudila Joela, každý si zobral baterku a pustili sa do pátrania, prehľadávali okolie rieky, skaly toru aj okolité lúky. Lúče svetla z bateriek pretínali tmu. Hladina rieky bola vyššia ako včera, a keď Jean svietila na tmavý hučiaci prúd a vykrikovala Charlieho meno, mala pocit, že jej hlas zaniká v tme. Minúty plynuli, bola z nich hodina, potom dve a Jean krčovito zvieralo žalúdok. Charlieho nikde nebolo. Okolo štvrtej sa začalo briezdiť a vtedy zavolali na políciu.

Keď nad slatiny vyšlo slnko, prišlo policajné auto, potom ďalšie dve.

Rozbehlo sa profesionálne pátranie, ale Charlieho nenašli.

1

O JEDENÁŠŤ ROKOV NESKÔR, ŠTVRTOK 7. JÚNA 2018

Ráno sa začalo ako každé iné. Súkromná detektívka Kate Marshall sa zobudila o šiestej tesne predtým, ako jej zazvonil budík, a automaticky siahla po plavkách, ktoré jej viseli na stoličke pri posteli.

Kate plávala v mori každý deň v roku bez ohľadu na počasie, ale najradšej mala takéto ospalé letné rána, keď pofukoval ľahký vetrík a nad obzorom vykúkal striebřistý úsvit. Jej dom stál na vrchole útesu v Thurlow Bayi na južnom pobreží Anglicka. Bola to pokojná dedinka osem kilometrov od univerzitného mestečka Ashdean. Kate sa rýchlo napila vody z kohútika v kuchynskom dreze a otvorila zadné dvere. Viedli na malú terasu a pieskový chodník, po ktorom ešte s rozospátými očami zamierila dole na pláž.

Piesok bol jemný, a keď zišla z útesu, na členkoch ju pošteklili stebľá pieskomilky. Vybrala sa pomedzi duny. Tráva tu bola vysoká, pokrývala piesočné násypy a poskytovala ochranu pred vetrom, ktorý fučal od mora.

Keď vyšla na pláž, nad obzor sa už vynorili prvé slnečné lúče a v piesku sa zaligotalo jazierko morskej vody, ktorú zanechal odliv.

Vľavo dovidela ponad skalnaté Jurské pobrežie až do Ashdeanu, ktorý sa rozkladal v malom zálive v tvare podkovy. Vpravo boli útesy, na ktorých kde-tu stál dom, a na západe tvoril bariéru pás čiernej horniny, ktorý siahal k moru. Kate si myslela, že vo vode už možno budú dvaja surfisti, ktorí bývali v karavanovom kempe oproti jej domu, ale kdeže – pláž mala len pre seba.

Tvrдый mokrý piesok ju chladil na chodidlách. Zhodila osušku iba pár metrov od príboja a vošla do vody. Vlny jej siahali po kolená a štekľili ju na pokožke.

Piesočné dno kleslo a Kate sa zhlboka nadýchla a ponorila sa celá do vody. Prvýkrát si všimla, že niečo nie je v poriadku, keď sa vynorila kvôli nádychu a pocítila, ako ju prúd zdrapil za pás ako neviditeľné, no mocné prsty.

Potom sa už všetko zomlelo veľmi rýchlo. Vrhla pohľad na breh, kde sa ligotalo veľké jazierko morskej vody, uvidela, ako sa z jazierka valí do mora hlboký kanál bielej vody, a pocítila silný tlak na nohách. Sila vody ju ťahala pod hladinu, nohy sa jej odrazu krútili nad hlavou, a príliš neskoro si uvedomila, že sa dostala do smrtiaceho spätného prúdu.

Skúsenosti z rokov plávania v mori ju náhle opustili a zmocnila sa jej slepá panika. Rýchlosť a sila spätného prúdu boli nečakané a desivé. Vliekol ju preč od brehu, kotúľal si ju. Ešte zazrela záblesky oblohy, prázdnej pláže aj domu na útese, ktorý bol teraz veľmi vzdialený, potom ju prudko strhlo dole. Kašľala a dusila sa, do úst a hrdla sa jej vovalila morská voda.

* * *

Na opačnom konci mesta sa Tristan Harper, Katin partner v detektívnej agentúre, posunul na sedadle vodiča svojho autíčka Mini

Cooper. Bolel ho chrbát a necítil si zadok. Pozrel sa na hodinky a videl, že o chvíľu bude šesť hodín desať minút.

„No tak, prosím. Už choď do práce,“ zamrmal Tristan s očami upretými na žlté predné dvere radového domu obďaleč na Walker Avenue. Upravená ulica s radovkami sa nachádzala v takzvanej luxusnej časti Ashdeanu. Dom patrilo architektovi, ktorý sa volal Terrance Trent. Mal niečo po päťdesiatke a jeho manželka si najala Kate a Tristana, aby našli dôkazy, že ju podvádza.

Tristan počul, ako sa naľavo zabuchli dvere, a keď sa obrátil, uvidel, ako z bránky domu, pred ktorým stál, vychádza staršia pani. Mala na sebe vyblednutú ružovú teplákovú súpravu a na krátkych vlasoch čiernych ako žúzoľ nehybnú trvalú.

Podišla k jeho oknu, zaklopala na sklo, potom cúvla a prekrížila si ruky na hrudi.

Tristan sa obzrel na žlté predné dvere. Terrance Trent mal každú chvíľu vyraziť do práce. Otvoril okno na aute.

„Mohli by ste mi, *prosím*, vysvetliť, prečo od tretej rána sedíte pred *mojím domom*?“ začala žena. „*No?*“ Mala teatrálny prejav a zdalo sa, že úplne náhodne zdôrazňuje slová. Zblízka bolo vidieť, že na tvár si už naniesla hrubú vrstvu bledého mejkapu a zväčšila si pery šarlátovým rúžom. Pevné čierne kučery Tristanovi pripomenuli ligotajúci sa tanier s morskými slimákmi brežniakmi. Zišlo mu na um, či je to parochňa, alebo výsledok domáceho prefarbovania. Obzrel sa na žlté predné dvere, ktoré zostávali zatvorené. Tristan parkoval na Walker Avenue od jedenástej večer. Dvakrát auto posunul a pred dom tejto panej prišiel o druhej ráno, hodinu predtým, ako si ho všimla. Okolo prešlo auto a z predných dverí poníže na opačnej strane cesty vykročil postarší pán, za ním cupkal tiež postarší hnedý pes.

„Čakám na niekoho,“ povedal Tristan a dodal: „Toto je verejná ulica.“

Žena zdvihla obočie.

„Pre vašu informáciu, *toto je súkromná obytná ulica*. Prečo stojíte pred *mojím* domom?“

„Lebo tu bolo voľné parkovacie miesto,“ odvetil Tristan a usiloval sa pri tejto šialene vyzerajúcej všetečnej ženskej nevybuchnúť.

Žena stisla pery a podišla bližšie, sklonila sa a nazrela do auta. Na sedadle vedľa Tristana ležali prázdne obaly zo sendvičov a fotoaparát s dlhým objektívom. Z držiaka na nápoje trčala fľaša ľadového čaju s marhuľovou príchuťou, ale už v nej nebol ľadový čaj, keďže Tristan sa do nej ráno o pol piatej musel vymočiť.

„Vyzeráte *podozrivo*. Ako keby ste nemali nič dobré za lubom. Ste *novinár?*“

Tristan si práve vtedy všimol, ako sa žlté predné dvere otvorili, zjavil sa v nich Terrance Trent a vykročil z nich s mladou ženou, ktorá ho držala pod pazuchou. Mal na sebe elegantný modrý páskovaný oblek. Žena mala na sebe biele minišaty, lodičky na vysokých podpätkoch a kabát – to isté oblečenie, v ktorom sem prišla včera večer o jedenástej. „Viem o *všetkom*, čo sa tu ťuchne,“ zahučala žena. „Som *predsedníčkou* miestnej susedskej *hliadky*.“

Tristanovi sa rozbúchalo srdce. Mal sto chutí zobrať do rúk fotoaparát a urobiť záber, ale bolo to príliš riskantné. Keby tejto babizni došlo, že je súkromný detektív, mohla by upozorniť Terrancea, že ho sledujú, a agentúra by prišla o slušný honorár. Terrance s mladou ženou nasadli do jeho auta a odišli opačným smerom.

Tristan vzdychol a spustil sa nižšie na sedadle.

„*No? Čo mi na to poviete?*“ dobiedzala žena.

„Pracujem pre mesto. Kontrolujem, či niekto nenecháva vonku prázdne smetné nádoby,“ vyhlásil.

„Aha,“ usmiala sa žena a pochvalne prikývla. Zboku si poklopala po nose a zdalo sa, že prijala jeho vysvetlenie. Nahla sa bližšie. „Oproti, na čísle štyri, býva partia *študentov*, ktorí sú v tomto *straš- ní* a zaslúžia si pokutu,“ povedala.

„Číslo štyri,“ zopakoval Tristan.

„Samozrejme, *ja* dávam von smetnú nádobu menej než hodinu pred tým, ako chodia smetiari, a potom ju vezmem *okamžite* dnu.“

„To rád počujem.“

Terrance Trent pracoval celý deň, takže bolo nepravdepodobné, že sa doma ukáže skôr ako večer. Tristan sa poobzeral po ulici a s úsmevom poďakoval horlivej informátorke. Potom naštartoval a vyšiel na cestu. V spätnom zrkadle videl, ako sa žena za ním pozerá.

2

Keď Kate otvorila oči, nachádzala sa v malej nemocničnej izbe. Posteľ, na ktorej ležala, sa hojdala, obklopená bielou hmlou. Bolelo ju hrdlo a mala lepkavú pokožku. Pohla hlavou a bolesť explodovala ako po najhoršej opici. *Pila som? Prosím, len to nie*, pomyslela si. Párkrát sa zhlboka nadýchla, ale bolo to náročné a v hrudi jej vlhko chrčalo.

A potom si spomenula. Nie, neprerušila po trinástich rokoch abstinenciu. To posledné, na čo sa pamätala, bola panika, že sa utopí. Posunula sa na posteli a uvidela, že má v predlaktí infúziu a k hrudi pripevnené káble. Na obrazovke patientskeho monitora na pravej strane postele sa pohyboval les farebných čiar. Úľavu, že nepila, vystriedala spomienka na to, ako ju prúd ťahá pod hladinu.

Cez rad okien mala výhľad na chodbu a v otvorených dverách sa zjavil lekár a zaklopal na rám. Vyzeral mladý, pred tridsiatkou, mal husté tmavé vlasy a okuliare. Usmial sa.

„Dobrý deň, Kate,“ povedal, vošiel do izby a zastal pri nohách postele. Podľa tónu, ktorým vyslovil jej meno, mala Kate pocit, že sa poznajú.

„Dobrý deň,“ pokúsila sa povedať, ale z úst sa jej vydralo iba chrčanie. Preglgla, no v hrdle mala sucho a pocítila bolesť, akoby jej tam trčali ihly.